

ПРИВЕЧЕР

Не пали, не пали още лампата,
па макар че се мръква навън!
Не пропъждай прозрачния сън
на предметите, здрача и ямбите,
дето лудо се блъскат в главата ми
и си търсят най-точен език!
Не разчупвай кристалния миг,
който всичките най-тъмни атоми
се събират да грабнат от погледа!
И без туй този ден толкоз къс
ми краде и последния къс
от дървета, усмивки и покриви!
И без туй на прозореца рампата
ще угасне след малко в съня.
Продължи ми със миг, два деня –
не пали, не пали още лампата!
Нека мракът и светлото борят се!
а щом светнеш, ще видя със жал
как с един ден съм аз остарял –
осветен, отразен във прозореца.

Не пали, не пали още лампата!

Дамян Дамянов